

Élettöredékeim

Holnap ballagok. A gimnáziumi éveim, bár volt belőlük öt is, szempillantás alatt suhantak el mellettem. Hogy mivel töltöttem „életem legszebb időszakát”? Nos írtam. Egy csodálatos magyartanáromnak köszönhetően, aki idejét és energiáját nem sajnálva támogatott engem négy másik társammal együtt az alkotásban. A félholt költők társulásának nevezett kis alkotó körünk péntekenként, a nulladik órában találkozott a gimnáziumom magyartanáriában és osztotta meg egymással friss műveit. És hogy miről írtam? Szerelemről, bár nem volt senkim. Magányról, pedig körül voltam véve emberekkel. Isten kereséséről és megtalálásáról. Írtam családról és barátságról. Az alkotásról, pedig nem vagyok én művész. És önmagamról, pedig fogalmam sem volt ki vagyok. Megörökítettem a kételyeimet és az örömeimet egyaránt. Egyszóval leírtam az életemet, mely sokszínű, kaotikus és ambivalens volt, de úgy is mondhatnám, hogy egy tinédzser számára teljesen átlagos.

Az „életművem” bemutatását Ars poeticáimmal, avagy a költői hitvallásaimmal kezdeném, ahogy azt a szokásjog diktálja.

Az írásról

Szeretek írni. Tényleg. Segít kifejezni az érzéseimet. Egyféle kommunikációs forma, aminek az őszinteség az alapja. Elvileg. A gyakorlat persze más...

Az életemről írok.

Nem igaz.

Az érzéseimről írok.

Hazugság.

Írok, ha jön az ihlet.

Kamu.

Írok, ha van elég erőm ahhoz, hogy lelkemet a telefonomba importáljam.

Megtévesztés csupán.

Hogyan lehetne valóság a fél igazság?

Szemfényvesztőként sorimat nem én ihletem. Hisz azt a lírai ént egyik szerettem sem ismerné fel az utcán...

Tényleg ennyire szenvednék? Igaz lenne, hogy nincs már remény? Valóság-e epekedésem? Visszaolvasva műveim szappanoperák alapját képezhetnék. Pedig saját életem csupán.

"De mindig távollétemben nevetett,

És mindig abban a résben suttogott,

*Amelyből hiányoztam." **

Mikor írtam én boldogságról? Mikor írtam megelégedettségről? Barátságról, szeretetről, háláról? Soha. Az ember azt hinné, tán szégyellem a pozitív oldalamat... Változtam. Sok mindent máshogy látok, érzek, gondolok. Írásaim mégsem tükrözik ezt.

*Mindig szenvedni KELL. Semmi sem elég jó...
A szerelmek jönnek-mennek. A világ értékei.*

Az én értékeim elvileg mások. Nem kell szenvedni, sőt amennyire lehet tudatosan kerülni az önmarcangolást. Rengetek mindenért lehetek hálás, és az is vagyok. Ez örömet okoz. Bár a szerelem kémiaileg lejátszódhat több emberrel, a jövőmbelém mellett tervezek tudatosan kitartani. De mit ér mindez, ha aki soraimat olvassa, egy szenvedő, depresszív alakot lát?

Hogyan lehet bárki is hiteles? Mit jelent ez egyáltalán? Az írónak feladata-e önazonos képet festenie személyes műveiben? Szükséges-e az élete minden oldalát bemutatni? Hogyan lehet egyáltalán boldogan írni? És van-e egyáltalán értelme az egésznek?

*Őszinte művem, visszaolvasva ismét hazugságnak hat.
-2023.11.10.-*

** LGT - Képzelt Riport egy amerikai popfesztiválról: Fák is siratják - Add, hogy még egyszer*

Megtisztulás

*Nehezen írok, mert fáj.
Mert arról írok, ami fáj.
Keresem azt, ami fáj.
Szeretném, hogy fájjon.
Elmerülök a fájdalomban.
Elmerülök a kádban.
Szeretem azt a kádat.
A kádban minden fáj.
A kád lett a múzsám.
Oda menekülök, ahol fáj.
Most írok, mert fáj.
Most nem vagyok a kádban,
mert rájöttem, hogy fáj.
Miért legyek ott,*

ahol mindig csak fájt,
Nem is vettem észre, hogy fájt.
Én szeretek írni,
de nem szeretném, hogy fájjon.
Saját szívemben forgattam a tört.
Szenvedtem, hogy írjak.
Már írok, hogy ne szenvedjek.
Két élet közül kellett döntenem.
Vívódó lelkemet el nem hagyhatom,
de harcolni fogok a békéért,
és többé nem hagyom, hogy
jobban fájjon, mint ahogy kell.
És többé a kád nem a fájdalom helye,
hanem valódi menedék a bajban.
Mert nem azért élek, hogy fájjon.
Azért élek, hogy jobbá legyek,
és másokat is jobbá tegyek.
-2023.12.03.-

Megégett sületlenség

*Ülök a villamoson. Állok a villamoson. Állok a megállóban. Ülök a buszon. A
rendelőben várok. A kádban fekszem. Eszem a kekszem.*

*Egyszóval vagyok. Vagyok, tehát gondolkodom. Gondolkodom, tehát írok. Vagyis
csak írni akarok. De nem tudok.*

Minden, ami eszembe jut klisé. Vagy túl személyes. Vagy mindkettő.

Mégis próbálkozom. Próbálok valami olvashatót alkotni, aminek értelme is van.

*Koncentrálni nem tudok. Másra nem tudok koncentrálni csak erre. De még sincs
értelme.*

*Bármit írok, azzal egy darabot adok magamból. Csupán a létezésemmel is túl sokat
árulok el. Olyat mutatok, amit én sem ismerek. Mert nem tudom ki vagyok. De te se
tudod igazán, hogy ki vagy. Vagy csak azt tudod, hogy kivagy. Csupa közhely az élet.
Nem vagyok elég eredeti hozzá.*

*Lefuttatok egy analízist magamon. Azt kell írni, amit érzek. Csak úgy lehet a
művészetnek értelme. Ha lehet egyáltalán...*

Döntöttem. Nem váltom meg a világot. Váltson meg a világ, ha tud. Én meg nem írni fogok, csak odahányom a betűket a lapra.

Ülök a villamoson. Zene a fülemben. Nézem az embereket. Az emberek néznek. Érzek. Ehhez értek. És hogy mit teszek közzé? Már nem fontos többé.

-2023.12.13.-

Most, hogy bemutattam alkotási folyamatom és hitvallásom, szeretném ismertetni a kapcsolataimat vagy azokról való képzelgéseimet. Kezdjük a családommal:

Család

Család. Ez egy olyan szó, amit mindenki ismer és használja. A legtöbbszörnek van családja. De mit takar ez a kifejezés? Mi az igazi jelentés a betűk mögött? Na ezt mindenkinek magának kell kiderítenie.

Nekem a család a kanapén alvás, mert ha nagymamám jön hozzánk, nálam lakik.

Nekem a család a sötétség, mert a bátyám minden villanyt leolt.

Nekem a család a kávé, mert apukámtól kapom minden egyes reggel.

Nekem a család az étel, mert anya csomagolja nekem el.

Nekem a család szobám, mert régen a nagypapám lakott benne.

Nekem a család az ékszer, mert a nagy-nagynénemtől kaptam.

Nekem a család az imaház, mert nagypapám segített felépíteni.

Nekem a család a karácsonyfa, mert mindig a bátyámmal díszítjük fel.

Nekem a család a rejtvény, mert a nagyszüleim közösen fejtették.

Nekem a család a bográcsozás, mert ez a szülinapi hagyomány.

Nekem a család a tanár, mert pedagógussal van tele az apai ág.

Nekem a család nem más, minthogy a hibákkal és nehézségekkel együtt feltétel nélkül szeretni. Mert ritka a tökéletesen boldog család, mint a tesi ötösöm, de szerencsére a szeretet sokat összetart.

Általános iskolától kezdve volt nekem egy legjobb barátom. Nos, sajnos ezt más múlt időben írom, hisz az élet szétszakított minket.

Rem-ember

2 éve sétáltam a téli éjszakában. 2 éve írtam a sötét fürdőszobában. Két éve vagy két perce volt csupán?

Ma sétáltam. Soha nem értettem azokat a filmeket, amiben a főszereplő semmi előjel nélkül, egy boldog és teljes este után a múltjában találja magát. Máig. Minek időgép, ha vannak emlékek. 2 éve becsaptam magam. Hinni akartam, hogy a megérzéseim rosszak, nem a valóság. Ma ott álltam a háza előtt. Ott, ahol 2 éve még beszéltem vele, most rettegtem, hogy észrevesz.

Ott álltam a sarkon, ahol megbeszéltük, hogy milyen kutyáink lesznek, ha összeköltözünk. Egyedül álltam ott. Mindig tudtam, hogy minden elmúlik. Ma jöttem rá, hogy semmi nem szűnik meg. Megvan az utca, ahol hazafele sétáltunk az iskolából. Megvan a postaláda, ami előtt sírtunk a nevetéstől. Megvan a kisbolt, ahol cukorkát vettünk 10 Ft-ért. Megvan a játszótér, ahol nagynak érezhettük magunkat. Megvan az iskola, ahol velünk együtt mindenki elhitte, hogy best friends forever. Megvan az az 5 szám is, ami helyette társam volt a nehéz időkben. Az összetört szívem is megvan még. Csak egy darabot vesztettem el magamból. A reményt. Minden más ott van a múltban mélyen eltemetve. Egy seb, amin egyre vastagabb a var, de soha nem fog begyógyulni. Mindig ugyanúgy fáj, ha felszakad.

Én nem tettem meg mindent, hogy kibéküljünk. Össze se veszünk. Akkor is félttem és most is félek. Rettegek a szemébe nézni. Láttam már azóta, de mint idegent. Ma sálba burkolózva mertem csak a háza előtt állni, mintha nem ismerte volna minden mozdulatom. Mintha nem ismertem volna minden mozdulatát.

Nyálas vagyok, túlérzékeny, de őszinte. Rohadtul fáj, hogy nem tudom mit kezdtem az életeddel. Nem voltam ott a szalagavatódon. Nem voltál ott a szalagavatómón. Nem tudom, hogy ment az érettségid. Már nem tudom ki vagy. Más emberekké cseperedtünk. Én sírni szeretnék mosogatás közben, hogy Hockybajnok lettél. Szeretném, ha legalább az esküvőmön ott lennél. Szeretném, hogy az életem része légy, és belehalok, hogy kizársz a sajátodból.

Vak dióként várom, hogy feltörj,

De te megundorodtál.

Ellentett

*Tudod mit? Belefáradtam.
Nem tudlak többé nem utálni.
De utálni se foglak tudni,
Ahogy szeretni se tudtalak,
Mint mellékelt ábra is mutatja.*

*Basszus én még mindig
Rólunk álmodozom.
Piszok egy dolog a remény
Hagyja, hogy magadat felemézd.*

*Gyűlölöm kimondani,
De összetörted a szívemet.
Fiúkkal kellett volna először szakítsak,
nem a legjobb barátommal.*

*Már nem ismerlek.
Lehet sosem ismertelek.
Talán sosem ismertél.
Mégis te ismertél a legjobban.*

*Rohadtul fáj, hogy leléptél.
Eltűntél, és eltüntettél.
Egy szóra se méltattál.
Egy kibaszott szóra se.*

*Hogy bízzak bárkiben utánad?
Képtelen voltál bízni bennem.
Hogyan bízhatna bennem bárki?
Elérted, hogy magamban se bízzak.*

Nem tudom, hogy képes leszek-e

Valaha megbocsátani azt,

Hogy egyszer minden véget ér.

Hogy mi véget értünk.

Haragszom magamra.

Haragszom rád.

Haragszom az egész világra,

De elsősorban haragszom az elmúlásra.

Mert az mindig eléri a célját.

Hogy Semmivé váljanak a mindenek.

19 éves vagyok, de még nem volt romantikus kapcsolatom, csak a képzeletben. Én nem érdeklődöm az egyéjszakás kalandok iránt. Én hiszek még az igaz szerelemben és a házasságban. Bár az idő múlásával egyre inkább fogy a reményem, hogy megtaláljam az igazit.

Ismer

Mintha senki sem értene. Még a senki sem ért. Pedig legalább ő tehetné. Képtelen vagyok összetörni azok szívét, akik ismernek. Akik szeretnek. Ha elmondanám nekik mit érzek és mit tettem... Ezt nem lehet. Következménye lenne. Ha valakit ismersz mindennek következménye van. MINDENNEK. Ha ismersz valakit. Magamat sem ismerem... Vajon egy ismeretlennek képes lennék-e megnyílni? Valakinek, akit akkor látok először és utoljára.

A buszon ülök. Mellettem egy velem egykorú srác. Köztünk a folyosó. Én nézem. Ő néz. Egymást nem nézzük. Szép keze van... Napok óta nem alszom, alig eszem és szorongok.

Ez oldja az ember gátlásait. Mintha minden álmom lenne. Gondolkodás nélkül nyúlok át a köztünk lévő téren és teszem a kezem az övére. A fülemben bömböl a zene, a szememből lassan folyik a könny. Ő nem szól semmit, csak összekulcsolja ujjainkat. Mikor épp nem engem néz, én őt nézem. Az ő fülében is fülhallgató. Az ő szeme is könnyes. Jó ideig így ülünk, míg fel nem áll a helyéről. Gondolkodás nélkül követem. Nem is kéne leszállnom. Hideg van és sötét. Ő megy, én vele tarok. Kezünk még mindig összekulcsolva. Egy kivilágított parkban sétálunk. Szeretem a fénsorokat. Az egyetlen jó dolog abban, hogy korán sötétedik. Egy pad előtt áll meg és rám néz. Én is ránézek. Egymást nézzük. A szemei egyszerre sugároznak fájdalmat, szeretetet és megértést. Megölelem. Visszaölel. Sokáig állunk így, egymás karjaiban. Fájnak a lábaim. Ahogy erre gondolok ő leül és karjait kitarja. Én hátamat a mellkasának döntöm. Ő hátulról szorosan átölel. Így ülünk hosszú

percekig. A saját zenénkel. A saját világunkban, de egymás karjaiban. Két magányos ismeretlen. Két szomorú tinédzser. Két ember. Mikor a pillanatnak vége felállunk, és még egyszer utoljára megöleljük egymást. Majd elsétálunk egymás mellett. Egy szó nélkül.

Nem. Nem lennék képes rá. MINDENNEK következménye van. És amúgy is lehetetlen lenne. Ez egy álom. A valóságban mindennek elhordanák az embert, aki random az idegenek kezét fogdossa. És én a valóságban élek. Én a valóságban élek.

Hetek óta szenvedek. Ismét. Kísért a múlt. Tavaly ilyenkor zuhantam. Most is zuhanok. Semmi sem változott. Minden más lett. Becsapódni nem fogok. Csak zuhanni. De zuhanni mindig fogok.

-2023.12.05.-

Magányos nyáltenger

Rettenetesen hiányzol.

Legjobban az ölelésed.

Elképzelem, ahogy,

ketten ülünk a kádban

S te hátulról körém fonod

erős karjaidat.

Biztonságban érzem magam

és szeretve.

Nem szólsz hozzám,

csak élvezzük a csendet.

Te szavak nélkül is értesz.

Látod a lelkem. Te vagy az első,

aki nem kérdez, hanem meghall.

Ebben a pillanatban nem

fáj az élet. Csak te vagy és én.

Most még nem vagy itt.

Egyedül vagyok a kádban.

*Rohadtul magányos vagyok.
Az élet csillapíthatatlanul fáj.
Próbálok erős lenni és türelmes.
Felkészülök az érkezésedre,
hogy jó társad legyek.
Van támogató családom,
barátaim és Istenem is,
mégis téged kereslek mindenhol.
Kérlek siess!*

*Néha megfordul a fejemben
hogy mi van, ha soha nem
találkozunk? Én akkor is
szeretni foglak életem végéig.*

-2023.10.08.-

Láthatár

Ki vagy?

Sokszor próbállak keresni téged a tekintetemmel. Megijeszt a tudat, hogy láthattalak már. Megrémiszt a tudat, hogy talán soha nem láthatlak. Ki tudja mi Isten terve. Próbálok türelmesen várni rád. Mindennek megvan a maga ideje, mantrázom. Még nem állok készen, győzködöm magam. De mégis sok mindenkibe téged képzelek bele. Szeretnék megismerni. Szeretném veled tanulni a szerelmet. Szeretnék a közös képeinken nézni. Szeretném tudni, hogy ki vagy.

Hol vagy?

Voltam-e már a közeledben egyáltalán? Mennyit kell majd utaznunk egymásért? Szeretsz-e ott élni? Szeretnék-e ott élni? Legszívesebben körbejárnám az országot érted. Tudom klisé. Hisz azt se tudom kit keressek....

Hogy vagy?

Hiányzom neked? Nekem hiányzol. Tudod mi lesz, ha nagy lesz? Vannak álmaid? Vannak terveid? Szeretnék osztozni az örömeiden és fájdalmaidon egyaránt. Szeretném látni a lelked. Szeretném, hogy lásd az enyém. Szeretném, de nem tudom képes vagyok-e rá. Hisz még nem tudom, hogy ki vagy, csak hogy kik leszünk, azt sem tudom hol vagy, csak hogy hol leszünk, és csak sejteni tudom, hogy

vagy, remélni, hogy leszel. Addig is várok rád. Mászt nem tehetek. Felkészülök érkezésedre.

De ha soha nem találkozunk, Én akkor is szeretni foglak életem végéig.

-2024.04.07-

Lehetetlen?

Én tényleg nem hittem el, hogy egyszer minden pillanat elérkezik. Most sem hiszem. Álomnak tűnik, hogy egyszer szeretni fogsz. Hogy hagyni fogom, hogy önmagamért szeress. Ábránd vagy. Valaki, aki átölel magányomban és megfogja a kezem, mikor félek. Valaki, aki sosem jön el, mégsem tudok szabadulni tőle. Pillanatok, mérföldkövek elhitetik velem, hogy létezel. Dolgok, amik velem sosem fognak megtörténni, lezajlottak már a múltban. Telik az idő, zajlik az élet. Talán szeretni foglak, talán egyszer szeretni fogsz. Talán egyszer belátom, hogy rajtam is fog az idő kereke. Hogy a klisék igazak. Egyszer eljön a perc, mikor levetem abszurd elvárásaim békjóit, és a saját életem élem. De hogy lehet majd egyszer hinni valamiben? Lehet-e fejlődni cél nélkül? Hogyan éljek nélküled, ha tudom, hogy eljössz? Hogy éljek veled, ha nem leszel itt? Hogyan vegyem magam komolyan, ha szenved a lelkem, de poshad a testem?

Hogyan szeresselek életem végéig, ha biztosnak hiszem, sosem jössz el?

-2025.04.14.-

S végül a legfontosabb kapcsolat az életben: Isten. Én baptista közegben nőttem fel, de a családomból csak anya gyakorolta a hitét, így egészen 2023 nyaráig csak kerestem Istent, majd egy nyári keresztény nyári táborban egyszer csak megtaláltam és azóta megváltozott az életem.

Csináld a semmit

Felismertem, hogy nekem

Tennem semmit nem kell.

De magam elengedni nehezebb

Bármely cselekedetnél,

És téged közel engedni

Szinte lehetetlen feladat.

*De az a fajta, amiért
Bármit megteszel,
Hogy egyszer sikerüljön.
És ennek a bárminek
a semminek kell lennie,
Mert védőfalaid le kell eresztened,
És tenni akarásod le kell csillapítanod,
Hogy a végére sebezhetően,
És esendőként állj előtte.
Hagyd, hogy szeressen!
Hagyd, hogy szerethesd!
-2023.07.23.-*

Olvadt vaj

*Hagytam magam olvadni
És te ezáltal közeledtél felém
Mondandód meglepő volt
És még annál is logikusabb
Hisz éveken át szóltál hozzám
A saját szívem mélyéről
Én mégis máshol kerestelek
Vágytam rá, hogy hozzád térhessek
Voltak gyönyörű és mély pillanataink
Átsegítettél sok nehézségen
Átéltettem a te csodáidat
Én mégis téged kerestelek
És vágytam a megtérésre.
Közös életünket tervezgettem
Hozzád közel álló emberekre vágytam
És én mégis vágytam a megtérésre.
Már nem vágyom rá, mert*

*Te lehajoltál és elmondtad azt
Hogy rég a tiéd vagyok.
Mert beengedtelek a szívembe
Hisz te onnan szóltál hozzám
Beengedtelek az életembe
Mert te teszed élhetővé
Felveszem hát a keresztemet
Mától kezdve minden nap
És küzdeni fogok érted
Mert tudom, hogy te
Is küzdöttél értem, sőt
Életedet adtad azért
Hogy én élhessek.
Hát nem maradt más
Minthogy életem végéig
Dicsőítselek téged
És minden nap megköszönjem
Hogy megmentettél!
-2023.07.06.-*

Szeretsz!

*Hullámokban rám
törő hála, amitől
Kedvem lenne az
Esőben önfeledten
Táncolni.
Ilyen a te végtelen
szereteted Uram.
A legelképzzelhetlenebb
Pillanatokban,
A legszürreálisabb*

*Helyeken
A legvalószínűtlenebb
Embereken keresztül
Biztosítasz a te szeretetedről,
Gondviselésedről és békédéről.
Szeretném visszaírni neked,
Hogy te is hiányzol nekem,
Hogy jól jönne egy kis
minőségi idő Veled,
meg azt is, hogy
Mindennél fontosabb vagy.
Sokszor mégis csak
Leláttamozom az üzeneted...
Bocsáss meg ezért, és add
Hogy én is jól szeresselek!*

Ámen

-2024.10.08.-

Most pedig, a számomra legnehebb dolog fog következni, saját magam bemutatása. Ezt azért találom kihívásnak, hisz gimnáziumi éveimet azzal töltöttem, hogy a kérdésre „Ki vagyok én?” megtaláljam a választ. Ehhez a folyamathoz is nagyban hozzájárult az írás, mert segített realizálnom és elfogadnom gondolataimat. Énképem egyszerre változott, s maradt ugyan az az évek során, amit műveim is tükröznek.

Négy éven keresztül folyamatosan esett

Nem emlékszem a nyár utolsó napjára. Nem tudom felidézni a pillanatot, amikor beköszöntött az ősz. Nem számítottam rá. Olyan, mint mikor egyszer csak már nem hordod a téli kabátodat. Soha nem tudod melyik lesz az utolsó alkalom mikor melegen a tested köré fonódik, megvédve téged a fagytól. Olyan rég történt a váltás, hogy már nem is emlékszem milyen volt előtte. Sokszor azt is megkérdőjelezem, voltam-e boldog. A fájdalom, velem lesz életem végéig. Ebben vagyok csak biztos.

Régen nem fogtam fel mi történik körülöttem. Nem hagytam magam befolyásolni az emberek által. Nem gondoltam túl a dolgokat. Félelem és szorongás nélkül éltem. Legalábbis szívem így emlékszik vissza a gyerekkoromra. Az eszem viszont, az évek során felhalmozott tudást használva írja újra az ártatlan emlékeket, elhitetve velem azt, hogy szívem ostoba és hazug.

Egyszer, jóval több, mint négy éve valami átkattant. Megszűntem gondtalan gyerekeknek lenni, bár akkor még ezt nem tudtam. Olyan képesség birtokába kerültem, ami egyszerre áldás és kurva nagy átok. Már nem csak a saját érzéseimet éreztem, hanem másokét is. A körülöttem élők is elkezdtek mondogatni, hogy ennek a lánynak hihetetlenül magas az érzelmi intelligenciája... aha, szóval így hívják.... Személy szerint inkább fájdalomdetektornak nevezném. Vagy szorongásszenzornak.

Az évek során akaratlanul is sokat fejlesztettem ezen a "szuperképességemen". A buszon megfigyeltem az utasok interakcióit, levonva saját kis következtetéseimet. Az iskolában figyeltem a tanárait, annak tudatában, hogy ők is emberek. És végül, de nem utolsó sorban figyeltem a családomat. Annak ellenére, hogy nagyon ritkán beszéltünk az érzelmeinkről, mindig képbem voltam azzal, ki hogy van. Ez az oka annak, hogy én sem beszélek nekik a fájdalmaimról. Még akkor sem, mikor látják, hogy nem vagyok jól. Mert érzem az övéiket. Tudom, hogy megszakadna a szívük. Ezért nem ismerik mélységeimet.

Mert nem ismerik. Senki nem ismeri, mert nem ismerheti. Akkor már nem én lennék. Szerettem azt gondolni, hogy ez egészséges. Hogy ez egy döntés, amit meghoztam, nem pedig az intimitástól való rettegés jele. Hogy azért tartom meg magamnak az érzéseimet, mert azok az ENYÉMEK és nem azért, mert fizikailag képtelen vagyok megosztani őket másokkal. Hogy az nem valós, mikor éjszakánként magányosan hánykódom az ágyamban, álmodozva arról, hogy egyszer lesz majd valaki, akinek elmondhatok MINDENT.

Mert tudom, hogy amíg egyedül próbálom feldolgozni a "tehetségemmel" járó világfájdalmat, addig nem fog kisütni a nap, nem fog elállni az eső, nem fognak csiripelni a madarak. Nem lesz újra nyár. És mégis úgy döntök, hogy megveszem sokadik esernyőmet.

Legyek jó?

Hogyan feküdnék le időben

Mikor az éj gyermekének szegődtem

Életem hajnalán

És

*Hogyan ne késnék soha
Mikor testem minden csontja
Pontatlanság maga*

Mondd hát!

*Hogyan csevegjek boldogan
Mikor a lelkem magányosan
Saját poklába rohan*

Segíts!

*Hogyan legyek normális
Ha lényem minden porca abnormális?*

Tehát:

*Hogyan legyek hát jó,
Mikor természetem tajtékozó,
E-jelzőre kicsit sem méltó
Sötétséget vonzó, fényre vágyó
Ambivalens katyvasz csupán.*

Legrosszabb

*Nincs fájdalmasabb dolog annál,
Mint mikor felismersz valamit,
De tenni ellene nincs erőd.
Próbálkozol, megteszel mindent,*

*de eredménye el nem jön.
Mert adnál, de nincs miből
És elfogadnál, de nincs hova.
A lelked helyén úr tátong,
S fejed csak egy palota.
Egykor előkelő, fényűző csoda
S most máladozó falak mik kongnak az ürességtől.
Magad marod szét belülről.
A büntudat, hogy a gödörből kimászni képtelen van, csak egyre mélyebre sodor.
Pont, mint a sárban ragadt autó, minek kerekei a sebességnövelés hatására még mélyebbre
túrnak.
A külvilágnak persze javulást mutatsz.
Hisz felismerted, s nem akarod, hogy ők is megtegyék.
Ez a te harcod, s bár egyszer úgymint minden véget ér, te tudod, hogy ez még el se kezdődött.*

Éj

*Nappal könnyebb elviselni
De mikor eljön az éj
S lassan mindenki nyugovóra tér
Te csak fekszel mozdulatlan
Démonok ébrednek az agyadban
Próbálsz elnyomni az érzést
De szívedben érzed a vérzést
A telefonod képernyőjét bámulod
Az instát még egyszer átfutod
Rettegsz magadra maradni
Tudatod lidérceidnek átadni
Az idő csak telik, de te ébren rettegsz
Függőséged csak egy önvédelmi reflex
A szorongás szépen lassan nő
Záporzik mint bűnösre a sokadik kő*

*Egy ponton már nem érzel semmit
Az ablakon át a nap fénye sejlik
Türelmetlen várod a pontot
Hogy a kimerültség megoldja a dolgot
Az álom, mint a megváltás jön el
Ágyad, mint megmentőd magához ölel
Elméd persze békére nem lel
Nincs összhangban a nyugvó testtel
Az ébredés pillanata negédes
Táskáiddal együtt az álmod is beszédes
A reggeli pirítós vajjal
Váltja hát az éjjelt nappal*

Szótlan

*Arra kérlek téged, hogy értsd meg,
attól még nincs kedvem beszélni
Hogy te folyamatosan kérdezel.*

*Nem nincs semmi bajom veled,
De attól még nincs kedvem beszélni
Hogy kedvellek téged*

*És igen minden rendben velem,
De attól még nincs kedvem beszélni,
Hogy épp boldog vagyok.*

*Hidd el király napom volt,
De attól még nincs kedvem beszélni,
Hogy jó élmények értek.*

*Az egyszavas válaszaimon se lepődj meg,
Hisz attól még nincs kedvem beszélni,
Hogy beállt a "kínos csend".*

*Szóval arra kérlek téged, hogy értsd meg,
Majd akkor fogok beszélni,
Ha mondandóm értékesebb a csendnél.*

LÉLEKzet

Az utolsó lélegzetemmel üvöltök a világnak, mégsem hallja senki. Mindenki más is üvölt. Kétségbeesetten kapálózunk egymás mellett. Már képtelenek vagyunk meghallani a másikat. Saját világok százaival találkozunk nap mint nap. Kommunikációnk nem elég fejlett ahhoz, hogy átszeljük az intergalaktikus távolságot.

Csak nézünk egymásra, mint hozzánk hasonló, de nem egyező lényre. Azt kívánjuk, bárcsak az a lény lennék én. Persze az érzés kölcsönös. Életünk értelmét keressük. Hasznosnak akarunk lenni. Talán néha hasznosnak is érezzük magunkat néhány pillanat erejéig. Leghőbb vágyunk, hogy számítsunk valakinek. Hogy legyen valaki, aki miattunk sír. Aki velünk örül. Aki értünk haragszik. De erre mi magunk sem vagyunk képesek. Bámuljuk a körülöttünk úszkáló többi tatógó aranyhalat. Feleslegesnek érezzük magunkat, de nem teszünk semmit azért, hogy ez megváltozzon. Megszoktuk már a magányt. Félünk a betolakodóktól. Gondosan felépített erődrendszer vesz körbe minket a boldogság lehetősége előtt. Senki nem hatolhat be. Senkihez se hatolhatunk be. Békésen üvöltünk egymás mellett az utolsó lélekzetig. Izgatottan várjuk a percet, hogy szellemünk elhagyhassa testünket és örökké feledésbe merüljünk. Hisz mindenkinek jobb lesz így, gondoljuk magunkban. Valójában észre se vesszük, hogy mindenki a saját életét gyászolja. Nem tudjuk hogyan kell élni. Ezért inkább meg sem próbáljuk. Már azelőtt vesztettünk, hogy elkezdtük volna.

-2024.04.07-

NYILVÁN

*Gyűlölted már magad úgy igazán?
Annyira, amennyire senki mást nem tudsz?
Annyira, hogy legszívesebben véget vetnél mindennek?*

Tudod milyen érzés azt hinni, hogy mindenki miattad szenved? Tudod milyen érzés tudni azt?

Tudod milyen érzés menekülni a valóság elől, s ezzel még nagyobb kárt okozni?

Érezted már úgy, hogy túl gyenge vagy az élethez?

Hogy csak te vagy képtelen feldolgozni a sorsod?

Érezted már úgy, hogy az egész lényed egy nagy klisé?

Hogy semmiben sem vagy igazán jó?

Hogy mindenben átlagos vagy, és unalmas vagy?

Gyűlölted magad emiatt még jobban?

Érezted már magad annyira gyengének és szájalmasnak, hogy inkább hagytál mindent a picsába.

Gyűlölted már magad emiatt még jobban?

Próbáltál már egyik pillanatról a másikra megváltozni? Elbuktál.

Gyűlölted már magad emiatt még jobban?

Hitegetted már magad azzal, hogy fejlődsz? Hogy javult a helyzet? Hogy van kiút az ördögi körből, ami fogva tart?

Gyűlölted már magad még jobban emiatt?

Rájöttél már arra, hogy mindenki így érez?

Gyűlölted már magad emiatt még jobban?

Érezted már úgy, hogy minden gondolatodat kimondták már előtted?

Még jobban gyűlölöm magam emiatt.

-2024.04.29.-

Ki vagyok.

Mindenki folyton azt kérdezi, mi leszek, ha nagy leszek. Melyik egyetem melyik szakán szeretnék továbbtanulni. Milyen érettségiket szeretnék leteni. Mindenki csak "segíteni" akar. Ez a legjobb gazdasági egyetem, az nem is igazi egyetem, ez a szakma sokat fizet, az a szakma tönkretesz lelkileg. Vagy gazdag leszek vagy hős. Mi leszel, ha nagy leszel?

Arra nem kíváncsi senki, hogy ki akarok lenni. Hogy milyen értékek szerint képelem el az életem. Hogy szeretnék-e családot. Nem érdekli őket, hogy milyen vagy. Az elképzelhetetlen, hogy nincsenek ambícióid. Az elképzelhetetlen, hogy van egy szilárd értékrended. Még azok számára is, akikhez közel állsz. Hiszen csak gyávaság lehet a mögött, ha nem veszel jegyet az afterre. Ha nem iszod le magad

velük a sárga földig. Ha nem szívsz bele az elfbárba. Ha nem kéreted magad a fuckboyoknak. Amúgy se kaphatnád meg őket, hisz te egy unalmas lúzer vagy, aki ezeket egyszerűen nem értheti.

Nem vagyok gyáva. Ha gyáva lennék, nem mernék nemet mondani nekik. Nem mernék kiállni az értékeim mellett. Nem mernék önmagam lenni. Ha gyáva lennék, akkor mindenkinek azt mondanám, amit hallani akar. Akkor kétszínű lennék és önző.

Nekem egy személyiségem van, egy értékrenddel. Csak akkor van baj, mikor rá kell jönnöm, hogy akiket a legjobb barátaimnak hívtam, és legmélyebb titkaimat elmondtam, belőlük olykor hiányzik a gerinc. Akkor van baj, mikor vagy lojális barát vagyok, vagy hagyom magam tönkre tenni. Akkor van baj, ha értékeim ellenem fordulnak.

Menekülni szeretnék. Futni oda, ahol tudják mit érzek, miben hiszek és ki vagyok. Elbújni és örökre ott maradni.

Nem tehetem. Ellentmondana az értékeimnek. A hitemnek. Annak, aki vagyok. Mert én tudom ki akarok lenni.

Tudom ki akarok lenni, legyen bármi a szakmám. Mert nem az határoz meg, hogy mi leszel, hanem hogy kivé válsz.

-2024.08.26.-

Egy 19 éves keresztény gimnazista lány vagyok, aki holnap ballag. Életem története eddig is változatos, több síkon futó sztori volt, melyben paradoxon érzések is megférnek egymás mellett. Bár írásaimból nem tudhatók meg személyes adataim, műveim nem tartalmaznak neveket vagy bármiféle konkrétumot, mégis egy ezeknél sokkal fontosabb információt öntök beléjük. A lelkemet. Most, hogy az életem egy fordulóponthoz ért, egy korszak lezárul és kezdődik helyette valami új. Valami friss és izgalmas. A felnőtt életem. A jó kezdethez viszont elkerülhetetlen az előtte lévő korszaknak a lezárása, amit én ezzel az összefoglalóval tettem meg.

*Tudom felnőttem,
Hiszen már nem szégyellem
Gyermeki lelkem*